

Ik probeerde mijn medezusters Lynne en Mien te bereiken in Nairobi, maar het lukte niet via mijn mobieltje. (Er is geen elektriciteit in dit huis, ook geen watervoorziening). Beatrice kan dus alleen maar bellen via haar mobieltje – als er bereik is tenminste, wat vaak niet het geval is. Nu moet Agnes Chwala, een mede MMZ nog een berichtje van me hebben in Mukumu- ook in W. Kenya - waar ze docent verpleegkunde is. Ik hoorde nu pas dat ze een nicht is van Beatrice! Haar huis is hier vlakbij. Nou ja, een paar uur rijden!

Ineens verraste Beatrice me in de middag: ze riep me en gaf mij haar mobieltje. Waarachtig: het was Nick in Nederland (vroegere Mill Hill pastor in Nangina, waar ik gestationeerd was en waar Beatrice in ons ziekenhuis werkte als verpleegkundige). Ze had hem zomaar gebeld en het was voor hem en voor mij echt een verrassing!

Tegen het vallen van de avond zijn we wat rond gaan lopen. We bezochten Marc en zijn familie en liepen langs verschillende andere huisjes met allemaal een stuk beplante grond: tantes, neven, nichten, allemaal familie. Het was land was van hun grootvader geweest. Eens was het een groot stuk land, maar nu is het versnipperd en wordt door veel mensen bewerkt en bewoond.

Beatrice's vader is toch wel een heel bijzonder mens geweest. Hij had echt visie en energie om anderen aan de gang te krijgen voor ontwikkeling. Hij haatte het klaarblijkelijk om, zoals de meeste Afrikaanse mannen, niets te doen, alleen maar te zitten en te praten. Samen met andere mannen heeft hij een voetbalveld aangelegd, en de vrouwen kregen een volleybalveld! Stel je voor: 40 jaar geleden! Hij nam ook arme schoolkinderen in zijn huis op of als ze te ver in de bush woonden om de school te kunnen halen, konden ze het hele schoolseizoen in zijn huis verblijven. Ze sliepen allemaal op de waranda's. Zijn eigen kinderen waren toen allang het huis uit. Eerst was hij een verwoed voorstander van landbouw om de mensen uit de armoede te helpen, en hij had dat als eerste beroep. Maar na een jaar of 10 kwam hij tot het inzicht dat nog belangrijker dan voedsel kennis was zodat je als mens en maatschappij echt vooruit kon komen. En dus werd hij op latere leeftijd onderwijzer.

Tegen dat het donker werd zagen we zwarte wolken boven Oeganda (we zitten daar heel dichtbij). Zou het daar al regenen?

Om 21.30 kwamen er ineens 10 kinderen aanzetten die voor ons zouden komen dansen en zingen, van 8 tot 15 jaar schat ik zo.. "Ons" is eigenlijk voor mij, want ik ben de bezoeker. Het was volle maan en het zou buiten plaatsvinden. Het was fijn om buiten te zitten, gehuld in de Maasai kanga vanwege de muggen. Maar het dansen begon maar niet. Alles duurt hier altijd heel erg lang. Eindelijk kwam er een vrouw aanzetten met een enorme batterij op haar hoofd om elektriciteit om een radio aan te sluiten. Waarop ze gehoopt had was klaarblijkelijk niet op de radio te vinden. Een grote hoeveelheid stations werd eindeloos met veel geruis en lawaai afgezocht en uiteindelijk bleek er alleen maar rapmuziek te zijn. Niet naar de zin van de kinderen. Toen begonnen er toch twee dappere zielen te dansen. Ineens, niks meer. Batterij had het begeven!!!. Beatrice op zoek naar zoiets in haar eigen huis en ja hoor, ze had wat nodig was. Toen barste het feest los. Lekker wild en de jeugd kon zich helemaal uitleven. Maar ja, dan komt er ineens reclame tussendoor en daar kun je dan weer niet op dansen! Iedereen kwam weer tot stilstand. Toch maar geen radio muziek. Iemand kwam op het idee een cassette te halen met "Jezus-muziek" op danszetting en van toen af aan werd het echt dansen, d.w.z. religieus dansen,

precies zoals het er in de kerk aan toe gaat! In twee rijen stelden ze zich op en waaierden uit, met twee kleintjes voorop, een jongen en een meisje en zo door tot aan het einde waar een stel pubers de rij sloot. Ik vond het kostelijk om de kleine jongen te zien die voorop in de rij danste: zo ingetogen, zo rustig zich zelf, wel wat stijfjes, maar helemaal in zijn rol als danser voor zijn Heer. Hij was alleen wat langzamer dan de rest. Dat krijg je als je zo plechtig bezig bent. Maar de anderen botsten steeds tegen hem op en dan kreeg hij een duw om op te schieten! Ik had nog een halve doos koekjes en op een gegeven moment kregen de maneschijndansers ieder een biscuit en daarna heb ik ze bedankt en ben naar bed gegaan. De volgende ochtend hoorde ik dat Beatrice nog tot half twee buiten gezeten had samen met de kinderen en een stel volwassenen. En.... dat alleen de twee kleinsten nog tot zolang door hadden kunnen gaan. De anderen haakten de een na de ander af!!